

Oslo
Innvielse av
Oslo Handelshøyskole
14. september 1990

Statsminister Jan P. Syse

Carpe diem - grip dagen. I dag har vi dobbelt grunn til å gripe den. Dels fordi Oslo Handelshøyskole åpner, og dels fordi den gjør det i disse lokalene. Omsider blir denne praktfulle bygningen - Sjømannskolen på Ekeberg - tatt i bruk igjen. Arrangørene har omhyggelig gjort meg oppmerksom på at det var Høyre i Oslo som var den politiske drivkraften i dette arbeidet. Jeg tillater meg derfor å gi denne opplysningen videre til dem som måtte ha behov for den. Man snakker så ofte om "politikere", men glemmer at det er forskjell på dem.

Det gir også dobbel foranledning til dagens feiring at bygningen forblir et sted for kunnskap og kunnskapsformidling, og at det blir siviløkonomer som etterfølger styrmenn og skippere. Det dreier seg jo i begge tilfelle om åpne markeder, lønnsomhet og konkurranse. Frie og utadvendte næringer hører hjemme her oppe, hvor vi ser langt og fritt. Jeg legger merke til at dere har godt utsyn til Regjeringskvartalet også. Og vi til dere. Vi ser omgivelsene på samme måte. Iallfall så lenge vår Regjering varer, som blir lenge.

Jeg har merket meg at det har stått en viss strid - ikke om den nye skolen, men om det nye navnet, Handelshøyskole. Hos oss på Statsministerens kontor er det tilfeldigvis slik at enten har man studert i Bergen, eller så har man barn som har studert i

Bergen, eller så er man fra Bergen. Og alle sammen mener de at Handelshøyskolen med stor H, den ligger på Hatleberg. Ikke på Ekeberg. Jeg nevner dette bare for å vise at jeg måtte utvise stort mot og beslutsomhet for å komme hit. Det finnes forresten enda dristigere menn enn meg - jeg ser at professor Victor Norman er neste gratulant. Gratulerer!

Rosens navn er likevel ikke det viktigste, men at den er en rose. Eller blir en rose. Jeg oppfatter betegnelsen handeshøyskole som en programerklæring, et varsel om at man har satt målene høyt. Mellom akademiske læresteder er det så allikevel bare kvaliteten og konkurranseevnen som teller. Ingen har varig glede av beskyttelse, og ingen har nytte av lånte fjær eller lånte navn. The proof of the pudding lies in the eating. Oslo Handelshøyskole vil få nøyaktig den plass i vårt akademiske liv som dens lærere og elever gjør den fortjent til.

Skolen er en privat stiftelse. Dermed blir suksessen målt gjennom resultatene i markedet, og ikke av skolens plass på statsbudsjettet. Desto mer verdifulle er dette initiativet. Det sier seg selv at forskning og undervisning må være et sentralt forskningsområde for et moderne samfunn, og at disse oppgavene derfor må stå på toppen av Regjeringens eget arbeidsprogram. Men samtidig vet vi det trengs noe mer enn statlig innsats. Det trengs også private initiativ, for å få nytenkning i kompetanseutviklingen. Vi trenger det private initiativ enda mer for å få undervisningstilbudene til å stemme med markedets behov. Styrken i de beste handelshøyskolene har alltid ligget i deres evne til å knytte det akademiske liv sammen med næringslivet.

Oslo Handelshøyskole åpner her oppe i en spennende tid. I Øst-Europa er kommunismen og statsplanleggingen rast sammen. Nye regimer tar sine første

famlende skritt inn i markedsøkonomien. Over hele verden skjer en internasjonalisering av næringslivet. EF's indre marked vokser frem, og Norge må finne sin plass i dette europeiske samarbeidet - innenfor dette samarbeidet. Hvis det skal skje, må norske partier ha høyere ambisjoner enn å følge i hælene på svenske partifeller. Selv om det er bedre enn ingenting. Og partienes ledere kan ikke la seg dirigere av meningsmålinger. De må selv ha en mening, og selv ta ledelse.

EF-saken er riktignok vanskelig, og det er naturligvis bra at man sitter og tenker. Men det bør helst ikke ende med at man bare sitter.

Jeg ser av Handelshøyskolens oppbygning og studieplaner at her skal man gjøre noe mer enn å sitte. Det blir lagt stor vekt på kontaktene utad, både når det gjelder å trekke sterke lærekrefter til skolen, og å gi studentene et tilbud ut over landets grenser. "Våre kandidater skal være konkurransedyktige utad" heter det i skolens presentasjon av seg selv. Jeg slutter meg til ønsket. Det er den samme målsetting som vi på vår kant har for Norge.

Men det kommer ikke bare an på lærerkreftene. Det kommer også an på elevene. Til syvende og sist ligger kimen til suksess ikke i omgivelsene, men i en selv - i besluttsomheten, utholdenheten, arbeidsviljen og pågangsmotet. Å vinne frem med de evner man har - og strekke dem - det er ikke noe samfunnet skylder en. Det er noe man skylder seg selv. Og skylder sitt land.

Vi skal holde øye med dere. Med alle gode ønsker for fortsettelsen.